

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloquentia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

De mixtura motuum iracundiæ. Capvt XXXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](#)

posthac amariorem experieris. Hæc fere ad verbum è Graeco expressa. Deinde,

Corrupta est autem non solum mens tua, sed cum eadem virginem corpus fœdissima libidine contaminatum. Et horrendum illud, quod puder me dicere, sed tamen piget tacere, ardet enim velut ignis ossibus ipsis, & medullis adhærescens, nec diutius sustinere possum, ubi *is membris Christi, fecisti membra mereetricis.*

Ambr. ad virgin. lap. sam cap. 2. Si modo eius est quod vix credibile.

Ambros. in reprehensionibus Basilio acrior.

G. 9.

*Orat. 4.
296.*

In eodem genere longè acerbior est D. Ambrosius. *Vnde incipit: quid primum? quid ultimum dicam? Bona commemorem, quæ perdidisti. An mala defleam, quæ inuenisti? Eras virgo in paradyso Dei, utique inter flores Ecclesiæ, eras sponsa Christi, eras tempulum Dei, eras habitaculum Spiritus sancti. Et quotiens dico eras, necesse est, ut totiens ingemiscas, quia non es, quod fuisti. Incedebas in Ecclesiæ, tanquam columba illa, de qua scriptum est: Pennæ columbæ deargentatae, & posteriora dorsi eius in pallore aurii: splen debas, ut argentum, fulgebas, ut aurum, quando cum synecra conscientia procedebas. Eras tanquam stella radians in manu Domini, nullum ventum, nullas nebulas pertinefcebас. Quia ista subitanæ conuersio: Quia ista repentina mutatio? De Dei virgine facta es corruptio sachane, de sponsa Christi scorbutum excrabile, de templo Dei fanum immunditio, de habitaculo Spiritus sancti, tugurium diaboli. Deinde.*

Væ tibi misera, & iterum, vā, quæ tanta bona parvū temporis luxuria perdidisti. Quam tibi spem apud Christum Domini reliquisti, cuius membra tollens, fecisti membra mereetricis. Mox ad corruptiōem conuerrit orationē.

De re aurem, quid dicam Fili serpentis, minister Diaboli, violator templi Dei, qui vno scelere, duo crimina perpetrasti, adulterium utique, & sacrilegium: Sacrilegium plane,

vbi vas Christo oblatum Domino dicatum, dementi temeritate polluisti. Balafat ille Rex Persarum, qui in vasis Domini, quæ de templo Hierosolymis fuerant à Patre eius ablata, *tui.* bibere cum suis amicis, & concubinis usurpauit, ipsa nocte Angeli manu percussus crudeli morte punitus est. Quid de te arbitris perditæ pariter, & perditor, & cetera.

Hæc vero etiam aducimus lapsam grandia sunt, & horroris plena. *Cesset, cesset iam violentia figuramentum, cesset ruboris argumentum, vbi roties membra illa dicata Christo, scelesto mœcho suis visceribus polluenda præbuisti. Horret animus, mens tabescit, cum ad adytum sceleris peruenitur. Nam, & Medicus quamvis fortis sit animo, cum altius tamen fecat vulnus, puto ex parte aliqua sustinebit horrorem. Heu perdita, iamne intelligis omnes tibi vias excusationis omnimodis clausas? Iamne sentis, quantum tibi mali, & in carne, & in anima, nefaria libido contulerit. Non istam de te confusionem tuus expectauerat pater, qui te sibi singularem gloriam computabat. Non hunc luctum, & has lacrymas exti sibi nasci crediderat mater, quæ partus sui gemitum per tuam virginitatem consolatur, &c.*

Ad summum post increpationes adhibet salutaria remedia.

De mixtura motuum iracundia.

C A P V T . XXXV.

MOrus iracundiae nonnunquam cum Sar-
motu-
cino, hoc est acri, atque mordaci risu
præclare temperatur. Et hoc quidem vehiculo
subnixus affectus, aduersarios in inuestiuis
vehementius afficit, atque deridendos præbat:
Minus autem ad auditorum iracundiam ex-
citandam valet, quam inscritionis temperie-
tes. Hoc genere acerbe inuestus D. Gregorius
in Julianum.

IAm sufflationes, & reflationes, quas admiri-
tandus ille vir, doctrinæque nostræ sugil-
lator verulis mulierculis in contrarium o-
steutabat, altaris ignem accendens, quo tan-
dem orationis loco ponemus? Præclarum e-
nim profecto erat, Imp. Romani buccas in-
decore tumentes cernere, risumque ingen-
tem non externis tantum, sed his etiam, qui-
bus

λύν παρέχθσαι, οὐ τοῖς ἔξωθεν μόνον, ἀλλὰ καὶ
αὐτοῖς μὲν ταῦτα δρέσκεν ὄπετο, τὴν Αἰδηνὸν
ἢ Σὸν ἅκτε, τὴν ἐνυθέδον ὅπι τοῖς αὐλοῖς κα-
τηράσταο οἵς Καταχυμονέσταν ἐκυτὴν κατε-
μέναιν, ἀντ' ἐσόπτρης χρήσαμέν τῶν ὕδατι.
τας ἢ πρωτόστατης, καὶ φιλοτητᾶς, ἀς δημοσία
τοῖς πόρναις ἀντιπρόπτετο ὑποκολέπτων
τὸ ἀστελγές, μισκρία σχήματη. πᾶς οὐ θαυ-
μάζειν.

bus hac ratione placere se putabat excitantes.
Mineriam autem suam tibias exercitata non
audiebat, postquam quis speculi vice vasa,
eas dedecorū sibi esse prospexit. Propinati-
ones verò, & pocula, quibus meretrices pa-
lam, publiceque poscebat, vicissimque posce-
batur, mysterijs obtentu petulantem libidi-
nem obuelans, quis non laude, & admiratione
prosequatur?

Hæc, inquam, magis fatigant aduersarios,
si d' non aquæ odium irritant auditorum. A-
lia est mixtura motus iracundia, cum affectu
miseracionis. Est enim ad iram concitandam
efficacissima narratio aliqua, aut deploratio
rei funestæ, & crudelis. Atque ex ardore do-
loris animus, ad iracundiam faciliter nuptu pro-
pens delabitur. Hoc artificio vñs est M. An-
tonius, cùm ad vñctionem Cæsaris P. R. solli-
citaret animos, neque enim in peroratione,
vbi vehementior est oratio, maledictis in in-
terfectores sœui, sed tragicam Cæsaris, mor-
tem, quanta potest verborum miseracione de-
plorat, quo modo dolorem primum flebilem,
deinde iracundiam & furem concitauit. Sic
igitur ille apud Dionem.

Oratio An- **A**λλ' οὗτος δὲ πατὴρ, οὗτος δὲ ἀρχιτεχνεύς, δὲ
ttonij in fu- οὐλός, δὲ δέος τεθνηκεν, οἱ μὲν τεθνηκεν,
nare Cæsarius οὐλός, οἱ δέος τεθνηκεν, οἱ μὲν τεθνηκεν.
apud Dio. Vide, quo pondere ista colliguntur. Is pater,
Is Pontifex, Is Sanctus. Is Heros. Is Deus mor-
tuus est. Heu me miserum mortuus est. Dein-
de modum explicat stupenda mortis, & indi-
gnæ, εἰπότε τέχνες ἀπειλεύεται, δοκεῖ
βρεθνιαὶν ἀσφελέστερας. Non morbo,
non vulnere, non casu repentinō abrèptus, sed
inter moenia ciuitatis insidijs occisus, qui ad
extremas vñq; Britanniæ oras saluus, & incolu-
mis bellum duxerat. Et ista plena sunt affectus
ἀπολογία, εὐτὸλεμός. Γυμνὸς δὲ εἰκνωτοι-
ός, τερός τοις δικαστοῖς δὲ θιασός. τερός
τοῖς ἀρχαῖς δὲ ἀρχαῖς. Inernis, ille bellicosus.
Nudus, ille pacificus. Ad tribunal perem-
ptus iudex. In curia, princeps curiae.

Μοχ πῆδητά Σε Καῦσι φιλαθρωπία,
πῆδητά άσυλία, πῆδητά οὐ νόμοι.

Quid tibi profuit Cæsar humanitas? quid
sanctitas? quid leges? Et

Σὲ ἥσυτως οὐκ Σωτέρας ἀπέκτεινεν οἱ φίλοι.
Τενε ταν miserande contrucidarunt ami-
ci.

Iam Καῦνον δι' ἀγορᾶς πρόκεισται ἐσφυγ-
μένον δι' ἡς πολλάκις ἐπόμπευσας ἐπεφα-
νεμένον, καὶ τὸν τεθνηκατόρριψαν κατε-
βαίνεν δι' οὐ πολλάκις ἐδημηγόρησα.
laces in foro iugulatus, in quo nuper corona-
tus triumphabas. Maestatus, & projectus ad
suggeſtum, ē quo tam sapē ad populum pero-
rari.

Postremo conuersus ad cadaver.
Οἱ μοι πιλῶν ἡματομένων, ἡσολῆς ἐσταδ
ραγμένης, ἢν ἐπ τέττῳ μόνον οὐδεικεν ἔλαβες
ἐν ταῖς τοιαῖς σφραγῖς.

Heu me canos tuos sanguine cruentatos!
Heu tunicam discriptam, & dilaceratam.
quam ad id solum sumpferas, vt in ea more-
ris. Non fuit opus longa in interfectores
oratione, satis dolor, satis lacera vestis, & cru-
or loquebantur. At dices, quod si odium in vi-
tium aliquod sit concitandum, vbi præsertim
istæ imagines exterræ, casus miserabiles, noui
aque inopinati non suppetunt, quid tandem
erit præstandum? Attis est eximia, ea plerum-
que suggerere, qua rerum natura denegavit, &
fictas imagines, quibus sensus impellantur,
quantum locus, prudentiaque patietur con-
formare. Quia in re admirabilis est D. Ioannis
Chrysoftomi industria, qui cum ad detestatio-
nem iuris iurandi commouere vellet auditio-
res, Ioannis Baptiste caput pallidum, & cru-
entum, in orationis imagine produxit, mani-
bus fermè palpandum, & domum aportan-
dum suis auditoribus præbet. Vocem deinde
illi tribuit. *Me iurandum interfecit inquit*
odio habete interfectorum meum. Dignus est lo-
cus, qui integer exscribatur.

D E

Fff 3

D. Ioan-
Chrysofto-
minis indu-
stria.